

คำว่า "มิตสึญญู"

* วิชา ศีล ฤกษ์

คำว่า "มิตสึญญู" นี้ เรามักจะได้ยินอยู่เสมอ เพราะว่า คำนี้มักจะใช้กับเหตุการณ์ที่เดินไปในลักษณะที่ชื่อว่า "บาเลอน" อย่างเช่นคำว่า ในบ้านโน้น เมืองโน้น เป็นดินแดนมิตสึญญู ดงนี้เป็นต้น ซึ่งก็หมายความว่า เหตุการณ์ในบ้านเมืองโน้นเป็นไปในลักษณะแห่งความป่าเถื่อน คือ คนในบ้านเมืองนั้น ๆ ฆ่ากันอย่างกะล่กปลา โดยมีได้คำนึงถึงว่า "การฆ่ากันนั้นเป็นบาป" และกฎหมายก็ไม่สามารถจะเอาผิดบุคคลผู้ทำผิดได้ โดยเหตุผลต่าง ๆ กัน

คำว่า "มิตสึญญู" นี้ ประกอบด้วยศัพท์ 2 ศัพท์ คือ มิคะ ซึ่งแปลว่า เนื้อ หรือ สัตว์ ศัพท์หนึ่ง และคำว่า "สึญญู" ซึ่งแปลว่า "ความเข้าใจ, ความรู้สึก" อีกศัพท์หนึ่ง เมื่อรวมคำ 2 คำ คำนี้เข้าด้วยกัน แล้ว แปลได้ความว่า "ความรู้สึกว่าเป็นสัตว์" คือหมายความว่า ต่อไปในภายภาคหน้า เมื่อมนุษย์เรามีอายุยืนตั้งแต่ 10 ปี ก็จะต้องถึงกาลที่เรียกกันว่า "มิตสึญญู"

มนุษย์เราก็จะมีความรู้สึก กันเองว่า ต่างคนต่างก็ เป็นสัตว์ ไม่มีธรรมชาติประจำใจเลย ตามความในพระคัมภีร์แห่งพระพุทธศาสนาโดยย่อว่า

เดิมทีเดียว โลกเรามีแต่ความมืด ไม่มีมนุษย์ และสัตว์อาศัยอยู่เลย ครั้นนั้น มีเทวดาพวกหนึ่งอยู่ชั้น อากัสตราซึ่งมีรัศมีพุ่งจากกายออกไปหลายร้อยโยชน์ ได้ท่องเที่ยวไปในอวกาศ แล้วมาพบโลกของเราเข้า จึงได้แวะลงมาเดินท่องเที่ยวไปบนพื้นโลก พบวันคืนซึ่งมีกลิ่นหอม จึงบริโภคน้ำเข้าไป พอบริโภคน้ำวันคืนเข้าไปแล้ว ก็เกิดกิเลสคือ โลภะ โทสะ โมหะ หลังจากนั้นมา รัศมีในตัวของเทวดาเหล่านั้นก็อันตรธานไป เมื่อรัศมีอันตรธานไปแล้วเช่นนั้น พวกเทวดาเหล่านั้นก็เกิดความกลัวคือ ความมืด พยคองอาทิตย์ไหลขึ้นมาจากขอบฟ้า พวกเทวดาเหล่านั้นก็เกิดความกลัวหาญขึ้น พวกเขาจึงได้ตั้งชื่อดวงอาทิตย์นี้ว่า "สุริยะ" ซึ่งแปลว่า ดวงที่ทำให้เกิดความกลัวหาญ แต่พอดวงสุริยะลับขอบฟ้าไปแล้วนั้น พวกเทวดาเหล่านั้นก็เกิดความกลัวขึ้นมาอีก ก็พยคองเดือนก็ไหลขึ้นมาจากขอบฟ้า มีแสงสว่างเย็นสบาย พวกเทวดาเหล่านั้น

จึงเกิดความพอใจและตั้งชื่อดวงจันทร์นี้ว่า “ดวงจันทร์”
แปลว่า ดวงที่ทำให้เกิดความพอใจ คำว่า “จันทร์” นี้
พวกมนุษย์ใช้มาเป็นเวลานาน ต่อมาภาษากร่อนไป คำว่า
จันทร์ จึงกลายเป็น จันทร์ หรือ พระจันทร์ ตามที่เรา
รู้จักในปัจจุบันนี้

ในตอนแรก ๆ นั้น พวกเทวดาซึ่งกลายมาเป็น
มนุษย์เดินดินเพราะอำนาจแห่งฤทธิ์หายไป มีอายุยืนถึง
แปดหมื่นปี ต่อมาอายุของมนุษย์ก็ลดลงเรื่อย ๆ จากแปด
หมื่นปีลงมาเป็นสี่หมื่นปี สองหมื่นปี หนึ่งหมื่นปี ห้าพันปี
สองพันปี หนึ่งพันปี ห้าร้อยปี สองร้อยปี หนึ่งร้อยปีซึ่ง
สมัยนี้ตรงกับสมัยพระพุทธเจ้าของเรา ต่อจากนั้น ก็จะต้อง
ลดลงอีกเรื่อย ๆ จากหนึ่งร้อยปีลงมาเป็นห้าสิบปี ยี่สิบปี
และลดลงต่ำสุดแก่สิบปี ในระยะเวลาที่มนุษย์มีอายุเพียง
สิบปีนี้แหละ เป็นยุคที่มนุษย์เราไม่รู้จักคำว่า บุญกุศล ไม่
รู้จักมารดาบิดา ครูบาอาจารย์ ตลอดจนญาติพี่น้องของคน
เมื่อเกิดมาแล้วก็ถือว่าตัวใครตัวมัน บุตรธิดาก็จะฆ่าบิดา
มารดาของตนได้ เพราะเหตุโกรธเคืองเพียงเล็กน้อย การ
เป็นอยู่ของมนุษย์ในสมัยนี้ ไม่ต่างอะไรจากสัตว์ เช่น แพะ
แกะ ไก่ สุกรและสุนัข เป็นต้น ในยุคที่คนมีอายุสิบปีนี้
สตรีจะแต่งงานในเมื่ออายุเพียง 5 ปี เท่านั้น ระยะเวลาที่
มนุษย์มีอายุเพียง 10 ปีนี้ จะเป็นไปนานสักเท่าใดไม่
ปรากฏ แต่ในระยะเวลา นี้จะมี “สัตถันตรกัป” ขึ้น
เป็นเวลา 7 วัน ในกัปนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลายเป็น
อาวุธให้มนุษย์ใช้ประหัตประหารกัน แม้แต่ไข่มุกก็จะ

กลีบกลายเป็นหอกดาบให้มนุษย์ใช้ฆ่าฟันกันเอง ระยะ
เวลา 7 วันเท่านั้นแล เรียกว่า “มิกสัณญี” แต่ใน
ครั้งนั้น มนุษย์บางพวกยังคงคิดว่า พวกเราไม่ควรฆ่า
ใคร ๆ เลย และไม่ประสงค์จะให้ใคร ๆ มาฆ่าตน จึงได้
หนีเข้าไปอยู่ในป่าเป็นเวลา 7 วัน ซึ่งเป็นเวลาแห่ง
มิกสัณญี หลังจากนั้นก็ออกจากป่ามาพบกัน ต่างก็ถือ
จิตใจที่นัยยังมีชีวิตรอดมาได้ จึงได้ปรึกษากันว่า พวกเรา
จะทำอย่างไรดีในขณะนี้ จึงได้ตกลงกันว่า ให้ทุกคน
รักษาศีลข้อที่หนึ่ง คืองดเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด หลัง
จากได้สมาทานศีลแล้ว อายุของมนุษย์ซึ่งเป็นลูกหลาน
ต่อ ๆ มา ก็มีอายุยืนขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงมีอายุถึงแปดหมื่นปี
เหมือนเดิมอีก ข้อนี้สมจริงด้วยพระพุทธพจน์ที่ตรัสไว้ว่า
“การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ย่อมเป็นปัจจัยให้บุคคลมีอายุ
ยืน, การงดเว้นจากการทรมานสัตว์ ย่อมเป็นปัจจัยให้
บุคคลเป็นคนไม่มีโรค” ด้วยประการฉะนี้แล ฯ □

